Broj: S1 3 U 036235 20 U
Sarajevo, 24.01.2022. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Davora Žilića i Maide Bikić kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Slađane Anđelić, u upravnom sporu tužitelja "HARYSCO" d.o.o. Sarajevo, ulica Bihaćka 1, kojeg zastupa advokat Sanin Pešto iz Sarajeva, ulica Maršala Tita broj 28, protiv zaključka broj: JN2-01-07-1-1179-2/19 od 07.05.2019. godine, tužene Ured za razmatranje žalbi, Sarajevo, ulica Mašala Tita 11a, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 24.01.2022. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se zaključak tužene Ureda za razmatranje žalbi, Sarajevo, broj: JN2-01-07-1-1179-2/19 od 07.05.2019. godine i predmet vraća tuženoj na ponovno postupanje.

Nalaže se tuženoj da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 380,80 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove odluke, dok se sa viškom potraživanja preko dosuđenog iznosa tužba odbija.

O b r a z l o ž e nj e

Osporenim rješenjem odbačena je, kao neuredna, tužiteljeva žalba od 02.11.2018.godine izjavljena protiv rješenja o djelomičnom poništenju žalbe i poništenju postupka javne nabavke broj: 04-14-4814/17 od 18.01.2019.godine, ugovornog organa Ministarstvo saobraćaja Federacije BiH - Direkcija za puteve Kantona Sarajevo, u

postupku nabavke izvođenja radova održavanja puteva na području Opštine Trnovo (planinski uslovi).

Protiv ove odluke tužitelj je pokrenuo upravni spor zbog pogrešne primjene zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog propisa. Ističe da tuženi ni u ponovnm postupku nije postupio po presudu ovoga Suda od 20.05.2020.godine. Povredu pravila postupka tužitelj vidi u tome da je pogrešno primijenjena odredba člana 80. u vezi s članom 49-55. Zakona o upravnom postupku BiH, kojom je regulisan način dostavljanja i primanja pismena. Tuženi u preambuli pobijanog zaključka ponovo nije naveo da je žalba primljena putem punomoćnika, iako na posljednoj strani zaključka navodi da će se taj zaključak dostaviti tužitelju lično. Osim toga, zaključak kojim je tužitelj pozvan da uredi svoju žalbu je dostavljen samo tužitelju koja je pravno neuka stranka u postupku, pa je konačni akt donesen na štetu tužitelja. Smatra da na bazi sadržaja presude ovoga Suda od 20.05.2020.godine tuženi morao ponoviti postupak te dostaviti upravne akte i zatražiti plaćanje naknade iznova a sukladno instrukciji iz naprijed naznačene odluke Suda a sve u cilju otklanjanja nepravilnosti u prvobitno provedeniom postupku. Povredu materijalnog prava, tužitelj nalazi u odredbama člana 105. 106. i 108. Zakona o javnim nabavkama BiH s obzirom da ni jedna od navedenih odredbi ne propisuje mogućnost odbacivanja žalbe uslijed neplaćanja naknade za pokretanje žalbenog postupka kao pravnu presumpciju. Tužena je morala udovoljiti zahtjevu za odgodu plaćanja naknade za pokretanje žalbenog postupka. Zbog svega predlaže da sud tužbu uvaži, poništi pobijano rješenje i predmet vratiti na ponovno odlučivanje tuženoj i obaveže je na naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 914,00KM za sastav tužbe, PDV-a u u iznosu od 15,38KM i naknade sudske takse po odluci suda.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana, ostajući kod razloga datih u osporenom aktu.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH, broj: 19/02 do 74/10 u daljem tekstu ZUS), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužena postupajući po presudi ovoga Suda broj: S1 3 U 031913 19 U od 20.05.2020.godine odbacila kao neurednu žalbu, jer nije sadržavala elemente i dokaze koji se prilažu uz žalbu. Prema obrazloženju pobijanog zaključka, tužena je posebnim zaključkom broj: JN2-01-07-1-219-3/19 od 30.1.2019.godine pozvala tužitelja da u roku od tri dana od dana prijema zaključka dopuni žalbu i dostavi dokaze o uplati naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 7.500,00KM. Tužitelj je dana 08.02.2019.godine dostavio molbu za odgodu plaćanja naknade zbog finansijske situacije ali cijeneći da odredbe člana 105-108. Zakona o javnim nabavkama BiH ne poznaju odgodu navedenog roka, žalba je odbačena kao neuredna. U konačnici, prilikom provjere u glavnoj knjizi trezora, tužena je utvrdila da tužitelj nije uplatio naknadu za pokretanje žalbenog postupka pa je

odluka kao u dispoztivu donesena primjenom odredbi člana 105. i 106. Zakona o javnim nabavkama BiH te člana 60. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH.

Prigovori tužbe doveli su u sumnju zakonitost osporenog akta.

Odredbama člana 109. Zakona o javnim nabavkama BiH («Službeni glasnik BiH» broj: 39/14, u daljnjem tekstu: ZJN), propisana su ovlaštenja Ureda za razmatranje žalbi BiH, za postupanje po primljenoj žalbi. Prema odredbi člana 106. ZJN, ukoliko dostavljena žalba ne sadrži sve podatke iz člana 105. Zakona, KRŽ je dužna pozvati žalioca da upotpuni žalbu i odrediti mu rok za postupanje koji ne može biti duži od tri dana od dana prijema zahtjeva za dopunu. Nadalje, članom 108. stav 3. Zakona, prije razmatranja žalbe, Ured je dužna utvrditi da li je žalilac uplatio naknadu, s tim da je teret dokazivanja na tuženom organu. Navedeno je propisano i u članu 3-5 Instrukcije o kontroli uplate naknada koju je donio Savjet ministara BiH, pa je tužena dužna izvršiti kontrolu uplata i tek zatim odlučiti o žalbi.

Naime nije sporno da u konkretnoj stvari žalilac, ovdje tužitelj, uz žalbu nije dostavio dokaz o uplati naknade na ime takse za žalbu, pa mu je tužena odredila rok od tri dana za uplatu naknade, postupajući na način propisan članom 105. ZJN. Ni u naknadnom roku žalilac nije uplatio naknadu, pa je tužena odbacila žalbu kao nepotpunu pozivom na odredbe člana 109. u vezi sa članom 105. ZJN.

Tačno je da je u odnosu na rok za uplatu takse tužena postupila u potpunosti na način propisan Zakonom o javnim nabavkama, te žaliocu odredila rok od tri dana za uplatu naknade. Tačno je i da tužena nije ovlaštena odgoditi plaćanje naknade na rok duži od tri dana, imajući u vidu da je ovaj rok određen zakonom, izričitom normom, koja ne sadrži ovlaštenje da se rok može pomijerati, pa ni upravni organi, ni sud ne mogu odrediti duži rok, jer ovakvu radnju lice koje vodi postupak može preduzeti samo u slučaju kada je na to zakonom ovlašten. Upravo iz razloga što je izričitom zakonskom normom određen rok koji se ne može produžavati, okolnost da nije odlučeno o molbi za produženje roka, ostaje bez uticaja na pravilnost odluke tužene u odnosu na urednost žalbe.

Međutim osnovano se tužbom prigovara o načinu dostavljanja osporenog akta i samim tim postupanjem tuženog po presudi ovoga suda od 20.05.2020.godine. Stranka u postupku može da ima punomoćnika, na osnovu odredbe člana 49. stav 1. Zakona o upravnom postupku, a radnje koje punomoćnik preduzima u granicama punomoćja, prema stavu 2. istog člana, imaju isto pravno dejstvo kao da ih je preduzela stranka. Stranka i sama može preduzimati radnje u postupku. Organ koji vodi postupak, a ima saznanja o punomoćniku, dužan je korespodenciju obavljati preko punomoćnika, pa i kada se radi o obaveznom ličnom dostavljanju. U konkretnom slučaju nesporno je da je tužena imala saznanja o tome da je tužitelj imao punomoćnika budući da je uz žalbu dostavio punomoć za zastupanje. Naime, obavezno lično dostavljanje predstavlja obavještavanje stranke u situacijama za koje zakonodavac nalazi da su izuzetno važne, poput početka toka zakonskog npr. žalbenog roka, ali i tada postoji prezumpcija da se

dostavljanjem punomoćniku, vrši dostavljanje lično stranci. Razlika se pravi u odnosu na posredno dostavljanje, kada se pismeno može dostaviti licima koji nisu stranka ni njen punomoćnik, nego lica u srodstvu ili neka druga lica koje zakon određuje svojim odredbama iz člana 77. ZUP-a.

Kako je osporeni akt donesen uz povrede pravila upravnog postupka na koje je ukazano ovom odlukom, valjalo je osporeni akt poništiti primjenom člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku će tužena postupiti po uputama ove presude, te pravilnom primjenom matrijalnog propisa donijeti na zakonu zasnovanu odluku.

Tužitelju pripada pravo na naknadu troškova spora u znosu od 380,80 KM, s obzirom da je uspio u upravnom sporu, a na osnovu odredbe člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH. Troškovi se odnose na naknadu za sastav tužbe u predmetima neprocjenjive vrijednosti spora, prema Tarifi o naknadama i nagradama advokata u FBiH, člana 19. u vezi sa članom 12, i iznose 80 bodova, odnosno 240,00 KM, uvećano za troškove PDV u iznosu od 40,80 KM, kao i troškove uplaćene sudske takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM, što ukupno iznosi 380,80 KM. U preostalom dijelu, sa viškom potraživanja naknade troškova spora, tužba je odbijena, jer nije postavljena u skladu sa Tarifom.

ZAPISNIČAR
Slađana Anđelić

PRESJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo